

другы-тъ лѣтни дни. Нѣ село-то Ташъ-Авлъ не е вече тѣй весело, тѣй пріятно, както прѣди. Сичко тукъ е сега разорено и порутено; сичко обърнато въ купища, купищъ прахъ и пепель! Бѣдный селеникъ, кой-то другъ нѣтъ рано покарваше свои-тъ волове и весело отиваше по работѣ-тъ си, сега той, облятъ съ сълзы почива и оплаква развалины-тъ на къщѣ-тъ си. Овцы, говеда, подкараны отъ Татары-тъ, ревешкомъ тичать на-самъ, нататѣкъ; тѣхно-то умилно рѣваніе, още по грозно правѣше това запустѣло мѣсто. Трака-та на рогатый югичъ, що сѣка сутрень прѣдвождаше стада-та си, сега не ся чува, блѣяніе-то на овцы-тъ по околны-тъ хълмове не ся раздава вече... Злочесто мѣсто! Въ малко время, за единъ ноцъ, сичко запустѣа, сичко погрозня; черенъ дымъ покрыва село-то и носи ваши-тъ жѣртвы! Самы-тъ безсловесны птиче-та--участници на сичко, лишены отъ гнѣзда-та си, накацали по ближиы-тъ пригорѣли плѣтища, умълчены глѣдять на жалостнѣ-тъ тажъ картинѣ! Сѣкый ся чуди и мае какво да прави и на кадѣ да ся дѣни; сѣкый е сега благодаренъ да ся живѣ зарови въ чернѣ-тъ тажъ земѣхъ и да ся покрые съ пепела на къщѣ-тъ си, а не да глѣда сичко развалено на прѣдѣ си. Дядо Иванъ,